

Sygn. akt V CSK 323/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa R. M.

przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu pozwanemu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód R. M. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 lutego 2013 r., którym w następstwie częściowego uwzględnienia apelacji pozwanego Skarbu Państwa - Komendanta Wojewódzkiego Policji w [...] zmieniony został wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 czerwca 2012 r., w ten sposób, że zasądzona od pozwanego na rzecz powoda kwota 134.891,85 zł została obniżona do kwoty 32.580 zł i powództwo ponad tę kwotę zostało oddalone.

W odpowiedzi na skargę pozwany, zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Cel ten może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i wykazanie istnienia przesłanek umożliwiających realizację wskazanych funkcji. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły.

Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy w złożonej skardze kasacyjnej wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania jeżeli ten wymóg jest spełniony przynajmniej w odniesieniu do jednej z nich. Dopuszczenie oraz rozpoznanie skargi kasacyjnej jest bowiem uzasadnione

ustrojowo i procesowo jedynie w tych sprawach, w których jej cele mogą być zrealizowane.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku spełnione są wskazane przyczyny. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na określeniu, czy przy ustalaniu wysokości odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonych mu czynności jest możliwe porównywanie świadczeń za pracę jako utraconego zarobku z wynagrodzeniem z tytułu świadczeń emerytalnych, a wprost czy świadczenie emerytalne jest równorzędne wynagrodzeniu z tytułu pracy i może być uwzględniane przy ustalaniu odszkodowania.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale i innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m. in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zagadnienia muszą mieć charakter rzeczywisty i konkretny. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do przesłanek przedsądu, a ponadto stanowić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Zagadnienie sformułowane przez skarżącego

oraz jego uzasadnienie nie spełnia tych wymagań. Ustalenie wysokości odszkodowania, zgodnie z powszechnie akceptowaną w orzecznictwie metodą różnicową, następuje z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy wpływających na ocenę zakresu hipotetycznej szkody. Oczywistym jest, że wynagrodzenie funkcjonariusza w trakcie pełnienia służby jest wyższe jak po przejściu na emeryturę. Rzecz jednak w tym, że granice odpowiedzialności odszkodowawczej wyznaczają normalne następstwa zdarzeń, z którymi ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy. W indywidualnych okolicznościach danej sprawy Sąd zobowiązany jest do antycypującego ustalenia, jak kształtowałby się status danego poszkodowanego, w wypadku gdyby do zdarzenia szkodzącego nie doszło. Z tej przyczyny Sąd badał, czy i jak długo powód nadal pozostawałby w stosunku służbowym i, w oparciu o jego oświadczenie, złożone w trakcie rozprawy, stwierdził, że gdyby powód nadal pracował w Policji, to po nabyciu w 2005 r. uprawnień przeszedłby na emeryturę. Prawidłowe jest zatem stanowisko, że po tej dacie między zdarzeniem szkodzącym a utratą dochodu istnieje związek przyczynowy jedynie w tym zakresie, jaki obejmuje uszczerbek równy potencjalnemu, a nieuzyskanemu przez poszkodowanego, świadczeniu emerytalnemu (art. 361 § 1 i 2 k.c.). W okresie pobierania emerytury funkcjonariusze nie uzyskują gratyfikacji awansowych ani nagród jubileuszowych za wysługę lat, stąd i one nie pozostawałyby w adekwatnym związku przyczynowym z nie świadczeniem pracy. Z tych względów przedstawione w skardze zagadnienie prawne nie odpowiada przyczynie uzasadniającej przyjęcie skargi i nie wymaga zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy w pełnym składzie orzeczniczym.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uwzględniając charakter roszczenia i okoliczność sprawy, w tym trudną sytuację materialną powoda, nie obciążono go kosztami postępowania poniesionymi przez pozwanego (art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

[aw]

jw